

คำวินิจฉัยคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร
สาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย
ที่ สค ๓ /๒๕๕๒

เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของบริษัท ไพรชณีย์ไทย จำกัด เกี่ยวกับ
สำนวนการสอบสวนข้อเท็จจริงและสำนวนการสอบสวนทางวินัย

ผู้อุทธรณ์ : [REDACTED]
หน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบ : บริษัท ไพรชณีย์ไทย จำกัด

อุทธรณ์เรื่องนี้ได้ความว่า ผู้อุทธรณ์ซึ่งเป็นพนักงานบริษัท ไพรชณีย์ไทย จำกัด [REDACTED] ถูกไล่ออกจากงาน จึงมีหนังสือ
ด่วนมาก ที่ พิเศษ/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๑ ถึงกรรมการผู้จัดการใหญ่บริษัท
ไพรชณีย์ไทย จำกัด ฝ่ายวินัยและสอบสวน (วส.) เพื่อขอข้อมูลข่าวสารจำนวน ๕ รายการ ได้แก่
รายการที่ ๑ สำนวนการสอบสวนข้อเท็จจริงและสำนวนการสอบสวนทางวินัยของ
ผู้อุทธรณ์

รายการที่ ๒ มติของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย
รายการที่ ๓ การให้ถ้อยคำเป็นพยานของพนักงาน/ลูกจ้างบริษัท ไพรชณีย์ไทย
จำกัด ทุกคนในชั้นการสอบสวนข้อเท็จจริงและการสอบสวนทางวินัย
รายการที่ ๔ การให้ถ้อยคำเป็นพยานของบุคคลภายนอกเท่าที่สามารถให้ได้ตาม
แนวคำวินิจฉัยของคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการ
แผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย
รายการที่ ๕ สำเนาใบเสร็จรับเงินค่าจัดซื้อผ้าขาว-ดำ จำนวน ๗,๒๐๐ บาท และ
ใบเสร็จรับเงินค่าจัดซื้อลวดและคีมตัดลวด จำนวน ๑,๐๐๐ บาท

บริษัท ไพรชณีย์ไทย จำกัด มีหนังสือ ที่ ปณท วส.(วน.๑)/ ลงวันที่ ๑๗
ตุลาคม ๒๕๕๑ เปิดเผยข้อมูลข่าวสารในรายการที่ ๓ เฉพาะบันทึกคำให้การในส่วนของผู้อุทธรณ์
ที่ให้ไว้ต่อคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงและคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย และข้อมูล

คำวินิจฉัยที่ สค ๓ /๒๕๕๒

ข่าวสารรายการที่ ๕ ส่วนข้อมูลข่าวสารรายการที่ ๑ รายการที่ ๒ รายการที่ ๓ ในส่วนการให้
ถ้อยคำเป็นพยานของพนักงาน/ลูกจ้างบริษัท ไปรษณีย์ไทย จำกัด ในชั้นการสอบสวนข้อเท็จจริง
และการสอบสวนทางวินัย และรายการที่ ๔ บริษัท ไปรษณีย์ไทย จำกัด ปฏิเสธการเปิดเผยข้อมูล
ให้แก่ผู้อุทธรณ์ โดยให้เหตุผลว่าเป็นเอกสารลับ มีผลกระทบต่อพยานผู้เกี่ยวข้อง

ผู้อุทธรณ์จึงมีหนังสือด่วนมาก ที่ พิเศษ ๒/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๕๑
อุทธรณ์คำสั่งการไม่เปิดเผยข้อมูลข่าวสารดังกล่าว

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการ
แผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย พิจารณาคำอุทธรณ์ ข้อมูลข่าวสารตามอุทธรณ์ และเอกสารที่
เกี่ยวข้องแล้ว เห็นว่าเพียงพอต่อการพิจารณาโดยไม่จำเป็นต้องเชิญคู่กรณีมาชี้แจง โดยสรุปความ
ได้ว่า กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารได้ขอความร่วมมือให้หน่วยงานในสังกัด
ระดับผ้าขาว-ดำ บริเวณรั้วหรือประตูทางเข้า-ออก ของหน่วยงาน เพื่อรื้อถอนมรดกพระ
กรุณาธิคุณสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ ไป
จนกว่าจะเสร็จสิ้นพระราชพิธี บริษัท ไปรษณีย์ไทย จำกัด โดยฝ่ายสื่อสารการตลาด ได้มอบหมาย
ให้ผู้อุทธรณ์ดำเนินการจัดซื้อผ้าขาว-ดำ พร้อมอุปกรณ์ตกแต่ง ในวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๕๑
ผู้อุทธรณ์ได้ขอเบิกเงินยืมเงินทดรอง จำนวน ๙,๐๐๐ บาท เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในเรื่องดังกล่าว และ
วันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ผู้อุทธรณ์ได้ยื่นหลักฐานหักล้างเงินยืมทดรองโดยใช้ใบเสร็จรับเงินที่
เขียนขึ้นเอง จำนวน ๘,๒๐๐ บาท ซึ่งเป็นค่าผ้าขาว-ดำ จำนวน ๗,๒๐๐ บาท และค่าจัดซื้อลวด
และคีมตัดลวด จำนวน ๑,๐๐๐ บาท จากการตรวจสอบของส่วนธุรการเห็นว่ารายการในใบเสร็จ
ไม่น่าจะถูกต้อง จึงได้รายงานให้ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารการตลาดทราบ

ต่อมาในวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ผู้อุทธรณ์ได้เข้าชี้แจงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับ
ค่าใช้จ่ายดังกล่าวต่อผู้จัดการฝ่ายสื่อสารการตลาด ผู้ช่วยผู้จัดการฝ่ายสื่อสารการตลาด หัวหน้า
ส่วนธุรการ และหัวหน้าส่วนบริหารสื่อ ซึ่งผู้อุทธรณ์ชี้แจงว่า ค่าใช้จ่ายที่สูงเนื่องจากได้รวม
ค่าใช้จ่ายที่ใช้ในการซื้อฟิวเจอร์บอร์ดประชาสัมพันธ์ภายในหลายครั้ง และไม่มีการเบิกเงิน ซึ่ง
ผู้อุทธรณ์ไม่ทราบมาก่อนว่าสามารถเบิกเงินประจำฝ่ายได้ จึงได้นำมารวมเป็นค่าใช้จ่ายในครั้งนี้
 และได้ขออย่าให้พิจารณาลงโทษเนื่องจากเป็นการกระทำผิดครั้งแรก ผู้จัดการฝ่ายสื่อสาร
การตลาดเห็นว่าผู้อุทธรณ์ปฏิบัติงานมานาน และเคยทำเรื่องเบิกซื้อฟิวเจอร์บอร์ดมาก่อน เหตุผล

3

คำวินิจฉัยที่ สค ๓ /๒๕๕๒

ของผู้อุทธรณ์จึงฟังไม่ขึ้น จึงมีคำสั่งฝ่ายสื่อสารการตลาด ที่ ๔/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง ผู้อุทธรณ์ได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงว่า ในวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๕๑ ผู้อุทธรณ์ได้ให้นางยุพิน พัฒนสุพงษ์ และนางพรทิพย์ ภูจินดา ซื้อผ้าขาว-ดำ รวม ๑๐๐ หลา และลวด ๑ กิโลกรัม ราคา ๑๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๑,๙๐๐ บาท และในวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๕๑ ผู้อุทธรณ์ได้ไปซื้อผ้ามาเพิ่มอีก ๓๕๐ หลา ลวด ๗ กิโลกรัมและคีมตัดลวด ๑ อัน โดยเกรงว่าจะไม่เพียงพอต่อการประดับแนวรั้ว แต่ต่อมาในวันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๕๑ มีการยกเลิกไม่ประดับผ้าขาว-ดำ ที่แนวรั้วด้านหน้า โดยให้ประดับที่พระบรมฉายาลักษณ์แทน ผู้อุทธรณ์จึงได้นำผ้าและอุปกรณ์ที่ซื้อไปฝากไว้ที่คลัง APPTC ซึ่งมีนายอนันต์ ปานดี เป็นผู้รับมอบ ซึ่งการให้ถ้อยคำของผู้อุทธรณ์ในครั้งนี้ไม่ตรงกับที่ได้ให้ไว้เมื่อวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑

วันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๕๑ บริษัท ไพรชณีย์ไทย จำกัด จึงมีคำสั่ง ที่ ๕๑๔๔/๒๕๕๑ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยและหาตัวผู้รับผิดชอบหรือร่วมทำผิดทางแพ่ง และคำสั่ง ที่ ๕๑๔๕/๒๕๕๑ ให้ผู้อุทธรณ์พักงาน ผลการสอบสวนทางวินัยปรากฏว่า ผู้อุทธรณ์ได้กระทำความผิดตามข้อกล่าวหาจริงอันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ และประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยจึงมีมติเป็นเอกฉันท์เห็นควรลงโทษไล่ออกจากราชการโดยไม่มีเหตุผลหย่อน ตั้งแต่วันที่สั่งให้พักงานเป็นต้นไป และให้ผู้อุทธรณ์ชดใช้เงินจำนวน ๗,๑๐๐ บาท คืนบริษัท ไพรชณีย์ไทย จำกัด เพียงลำพัง

ผู้อุทธรณ์เห็นว่าตนเองไม่ได้รับความเป็นธรรมและต้องการอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว จึงได้ใช้สิทธิตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ เพื่อขอข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการสอบสวนข้อเท็จจริง และการสอบสวนทางวินัย เพื่อนำไปประกอบการอุทธรณ์ต่อไป แต่ได้รับการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารให้บางส่วนเท่านั้น

ในชั้นการพิจารณาของคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร บริษัท ไพรชณีย์ไทย จำกัด มีหนังสือ ที่ ปณท วส.(วน.๑)๖๕๒๖ ลงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ ชี้แจงเหตุผลการปฏิเสธการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารให้แก่ผู้อุทธรณ์ว่า ส่วนการสอบสวนเป็นเอกสารลับ ประกอบกับพยานผู้เกี่ยวข้องเป็นเจ้าของหน้าที่ของบริษัท ไพรชณีย์ไทย จำกัด มีตำแหน่งหน้าที่ความรับผิดชอบที่ได้รับมอบหมายตามระเบียบ คำสั่ง ของบริษัท ไพรชณีย์ไทย จำกัด ถึงแม้จะมีการลบชื่อผู้เกี่ยวข้องออกไปแล้ว ผู้อุทธรณ์ซึ่งเคยเป็นพนักงานของบริษัท ไพรชณีย์ไทย จำกัด มาก่อนย่อมทราบได้ว่าพยานดังกล่าวเป็นผู้ใด ดังนั้น หากเปิดเผยเอกสารทั้งหมดตามที่ผู้อุทธรณ์ขอมา พยานผู้เกี่ยวข้องอาจถูกเกลียดชัง อาฆาต ได้รับอันตรายเกิดความเสียหายได้

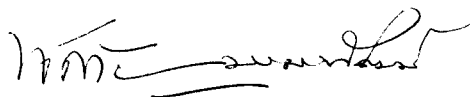
คำวินิจฉัยที่ สค ๓ /๒๕๕๒

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย พิจารณาแล้วเห็นว่า ส่วนการสอบสวนข้อเท็จจริง และ ส่วนการสอบสวนทางวินัยที่ผู้อุทธรณ์มีคำขอนั้น ประกอบไปด้วยพยานเอกสาร และ คำให้การของพยานบุคคล ได้แก่ พนักงาน และลูกจ้างของบริษัท ไปรษณีย์ไทย จำกัด ซึ่งเป็นพนักงานของรัฐ โดยไม่มีคำให้การของบุคคลภายนอก และจากคำให้การดังกล่าวเป็นการให้ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับระเบียบแบบแผนของการปฏิบัติราชการในการยืมและคืนเงินทดรอง และการตรวจสอบพบความผิดปกติของการยืมและคืนเงินดังกล่าวเท่านั้น ซึ่งการเปิดเผยส่วนการสอบสวนข้อเท็จจริง และส่วนการสอบสวนทางวินัยให้ผู้อุทธรณ์ได้ทราบไม่น่าจะก่อให้เกิดการเกลียดชัง อาฆาต หรือได้รับอันตรายต่อชีวิตหรือความปลอดภัยของบุคคลหนึ่งบุคคลใดได้ตามที่หน่วยงานกล่าวอ้าง และแม้ว่าเอกสารดังกล่าวได้กำหนดชั้นความลับไว้ ก็ไม่ตัดอำนาจคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารในการพิจารณาเปิดเผยข้อมูลข่าวสารนั้น ตามข้อ ๒๔ แห่งระเบียบว่าด้วยการรักษาความลับของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๔ ประกอบกับผู้อุทธรณ์เป็นผู้มีส่วนได้เสียโดยตรงในข้อมูลข่าวสารที่ร้องขอจึงสมควรเปิดเผยข้อมูลตามคำขอเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับส่วนการสอบสวนข้อเท็จจริง และส่วนการสอบสวนทางวินัยให้ผู้อุทธรณ์ทราบได้

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย จึงมีคำวินิจฉัยให้บริษัท ไปรษณีย์ไทย จำกัด เปิดเผยข้อมูลข่าวสารตามอุทธรณ์เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับส่วนการสอบสวนข้อเท็จจริง และส่วนการสอบสวนทางวินัยให้ผู้อุทธรณ์ พร้อมทั้งสำเนาที่มีคำรับรองถูกต้องแก่ผู้อุทธรณ์

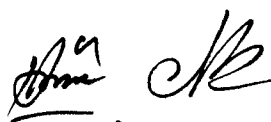
หัวหน้าคณะที่ ๑

(ศาสตราจารย์ วิเชียร วัฒนคุณ)

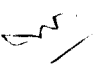
กรรมการ

(นายขจิตภัย บุรุษพัฒน์)

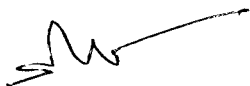
กรรมการ

(นางเน่งน้อย วิศโยธิน)

คำวินิจฉัยที่ สค ๓ /๒๕๕๒

ร้อยโท

(วิรัช พันธุมะผล)

กรรมการ

(นายสมชาย หอมลออ)

กรรมการ

(นายพิรพล ไตรทศวิทย์)

กรรมการผู้รับผิดชอบสำนวนอุทธรณ์

สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ วันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๒

หมายเหตุ ศาสตราจารย์ วิเชียร วัฒนคุณ ป่วย จึงมิได้ลงนามในคำวินิจฉัย